

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและสภาพปัญหา

ประเทศไทยมีภูมิประเทศ และสภาพอากาศที่เหมาะสมแก่การเพาะปลูกมีความหลากหลายทางชีวภาพมากมาย นับจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน อาชีพหลักของประชากรส่วนใหญ่ คือ เกษตรกรรม การทำการเกษตรของประเทศไทยนั้นเริ่มต้นจากการผลิตเพื่อบริโภคภายในครัวเรือน เหลือก็นำมาแลกเปลี่ยนกัน ต่อมาก็มีการผลิตเพื่อจำหน่าย สืบต่อจากรุ่นสู่รุ่น ทั้งกระบวนการผลิต กรรมวิธี คุณภาพของสินค้าเกษตรกรรมได้รับการถ่ายทอดจากบรรพบุรุษ ประสบการณ์ต่าง ๆ ในการทำการเกษตร ความชำนาญ ความรู้ที่สั่งสมมาเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการผลิตสินค้าทางการเกษตร ตลอดจนดินฟ้าอากาศ ของประเทศไทยก็ยังคงมีความอุดมสมบูรณ์ ก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาทางด้านเกษตร ในการเพิ่มผลผลิต เพิ่มคุณภาพของผลิตผล ลดต้นทุนการผลิต รวมทั้งการรักษาคุณภาพของสิ่งแวดล้อมจากการทำการเกษตร

เมื่อองค์ประกอบในการผลิตสินค้าเกษตรมีความสมบูรณ์ทั้งด้านทรัพยากรคน ทั้งด้านทรัพยากรธรรมชาติ ประเทศไทยจึงเป็นแหล่งผลิตสินค้าทางการเกษตรที่สำคัญแห่งหนึ่งของโลก ทั้งการผลิตเพื่อบริโภคภายในประเทศ และส่งออกไปจำหน่ายอีกหลายประเทศทั่วโลก ซึ่งการผลิตสินค้าเกษตรเพื่อจำหน่ายนั้นต้องมีคุณภาพ มีมาตรฐาน มีความปลอดภัย ถึงจะได้รับการยอมรับจากผู้บริโภคทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพราะมนุษย์เห็นความสำคัญของการบริโภคสินค้าทางการเกษตรที่มีความปลอดภัย หากสินค้าทางการเกษตรใดมีสารพิษปนเปื้อนย่อมส่งผลต่อสุขภาพของผู้บริโภค โดยเฉพาะสินค้าเกษตรของประเทศไทยมีมากมายหลากหลายชนิด เป็นที่ต้องการของผู้บริโภคทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

จากความต้องการของผู้บริโภคที่ต้องการบริโภคสินค้าเกษตรที่ปลอดภัยจากสารพิษตกค้างทั้งในประเทศ และต่างประเทศ ทำให้ทั้งเกษตรกร และภาครัฐจำเป็นต้องเร่งดำเนินการผลิตสินค้าทางการเกษตรให้มีมาตรฐาน ปลอดภัยจากสารพิษตกค้าง ซึ่งสารพิษตกค้างที่พบบ่อย และเป็นอันตรายต่อผู้บริโภคมากที่สุดคือสารเคมีทางการเกษตร ดังนั้น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาด เกี่ยวกับการได้บริโภคสินค้าเกษตรที่ปลอดภัย พบว่าตลอดช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ประเทศผู้นำเข้า และส่งออกสินค้าเกษตร และอาหารของโลกได้ให้ความสนใจในการผลิตสินค้าของผู้บริโภคให้เกิดความปลอดภัยอย่างมาก มูลค่าการค้าสินค้าเกษตร และอาหารที่เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในปี 2546 (มกราคม-พฤศจิกายน) เพิ่มขึ้นถึง 53,505 ล้านดอลลาร์¹ และยังคงมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องพร้อม ๆ กับการเปิดการค้าเสรีของโลก ซึ่งการเติบโตของการค้าสินค้าเกษตร และอาหารได้เติบโตขึ้นพร้อม ๆ กับการความต้องการให้เกิดการผลิตอาหารที่มีความปลอดภัย (Consumer's Food Safety) ก็ได้เพิ่มสูงขึ้นด้วยเช่นกัน และนำไปสู่การออกมาตรการต่าง ๆ เพื่อการปกป้อง และคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศ ในขณะเดียวกัน มีหลายประเทศ ณ ปัจจุบันเป็นคู่แข่งที่น่ากลัว และอาจแย่งลูกค้าจากประเทศเราได้ จึงจำเป็นต้องนำเสนอสินค้าที่มีคุณภาพ และปลอดภัยจากสารพิษ เราจึงจะเอาชนะคู่แข่งได้ เพื่อช่วงชิงความได้เปรียบในการแข่งขัน ซึ่งมีหลายประเทศที่เป็นคู่แข่งจึงจำเป็นต้องนำเสนอสินค้าที่มีคุณภาพ

ภายใต้กระแสความปลอดภัยของอาหารที่มีต่อผู้บริโภคนี้เองทำให้หลายประเทศต่างเร่งออกมาตรการ รวมถึงระเบียบข้อบังคับ และมาตรการต่าง ๆ รวมถึงการปรับปรุงโครงสร้างขององค์กร เพื่อเข้ามาบริหารจัดการ และควบคุมการผลิต การค้าสินค้าเกษตร และอาหารอย่างจริงจัง ทั้งภายใต้กรอบกติกาความตกลงในระหว่างประเทศ อันได้แก่ ความตกลงว่าด้วยมาตรการเกี่ยวกับอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า (Agreement on the Technical Barrier to Trade--TBT) และความตกลงว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Agreement on the Application of Sanitary and

¹สถาบันอาหาร, กฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานสินค้าเกษตร และอาหาร (กรุงเทพมหานคร: กระทรวงอุตสาหกรรม, 2547), หน้า 1.

Phytosanitary Measures--SPS) และการใช้อำนาจอธิปไตยแห่งรัฐในการปกป้อง และ พิทักษ์สิทธิของประชากรในประเทศซึ่งประเด็นเหล่านี้ได้นำมาสู่ข้อพิพาทระหว่าง ประเทศผู้นำเข้า และส่งออกอยู่อย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากมีข้อจำกัด หรือข้อห้ามในหลาย ประเด็นในกฎระเบียบของแต่ละประเทศซึ่งยังไม่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไป รวมทั้ง ประเทศไทยก็ได้ให้ความสำคัญกับกระแสความปลอดภัยของอาหารที่มีต่อผู้บริโภค โดยเฉพาะปัญหาเรื่องสารพิษตกค้าง ในสินค้าเกษตร

เพื่อการแก้ไขปัญหาสารพิษตกค้างในสินค้าเกษตร เกษตรกรจึงต้องลดการใช้ สารเคมีทางการเกษตรที่เป็นอันตรายลงแต่ไปเน้นเรื่องสารสกัดทางชีวภาพ เพื่อที่ ในอนาคตจะได้เลิกใช้สารเคมีทางการเกษตรที่เป็นอันตรายได้ในที่สุด โดยการทำให้ การเกษตรแบบเกษตรอินทรีย์ แต่การจะทำให้เกษตรกรหันมาลดการใช้สารเคมีทาง การเกษตรที่เป็นอันตรายได้นั้นภาครัฐต้องมีทั้งมาตรการบังคับ และมาตรการส่งเสริม ผ่านกระบวนการทางด้านกฎหมาย และนโยบายที่ชัดเจน ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องจึงจะเห็นผลเป็นรูปธรรมขึ้น

เมื่อความต้องการสินค้าเกษตรที่มีมาตรฐาน มีความปลอดภัย ทั้งในประเทศ และ ต่างประเทศเป็นตัวขับเคลื่อนให้กับทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนให้ตระหนักถึงความสำคัญ ของความปลอดภัยในสินค้าเกษตร ทำให้รัฐดำเนินการออกพระราชบัญญัติมาตรฐาน- สินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 และมีผลบังคับใช้วันที่ 20 สิงหาคม 2551 เพื่อที่จะใช้ควบคุม และส่งเสริมมาตรฐานของสินค้าเกษตร ทั้งด้านคุณภาพ และความปลอดภัย และเมื่อ พิจารณาเกี่ยวกับบทบัญญัติของกฎหมาย และองค์กรของรัฐก่อนที่จะมีกฎหมายฉบับนี้ ก็พบว่ามีความหมายหลายฉบับที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการพัฒนาสินค้าเกษตรให้ปลอดภัย สารพิษทั้งโดยตรง และโดยอ้อม เช่น พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าขาออก พ.ศ. 2503 พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไข เพิ่มเติม พ.ศ. 2541 พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติความรับผิด ในสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เป็นต้น ซึ่งจากบทบัญญัติเหล่านี้ให้อำนาจหน่วยงาน ต่าง ๆ ของรัฐ รวมทั้งหน่วยงานของเอกชน เข้าไปมีบทบาท และอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้อง ตามกฎหมายของแต่ละฉบับในการป้องกัน ควบคุม และส่งเสริมเกี่ยวกับการพัฒนา มาตรฐานสินค้าเกษตรให้ปลอดภัยจากสารพิษ

หลังจากที่พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 ได้มีผลบังคับใช้แล้ว ในการกำหนดมาตรฐานบังคับหรือมาตรฐานทั่วไปนั้น ถือเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค ในการบริโภคสินค้าเกษตร เพื่อที่ผู้บริโภคจะได้บริโภคสินค้าทางการเกษตรที่มีคุณภาพ มีความปลอดภัยต่อสุขภาพ อนามัย อันเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่รัฐ จะต้องให้การดูแล ทั้งยังเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ทำการผลิตสินค้าเกษตรให้มี คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทั้งทางตรง และทางอ้อม เช่น การที่รัฐกำหนดมาตรฐานบังคับให้ สินค้าเกษตรต้องไม่มีสารเคมีกำจัดศัตรูพืชตกค้างอยู่ในสินค้าเกษตรชนิดนั้น เกษตรกร ก็ต้องผลิตสินค้าเกษตรให้ปลอดภัยจากสารพิษตกค้างที่เป็นอันตราย และส่งเสริมการทำ เกษตรอินทรีย์ควบคู่กันไป โดยมีมาตรการจูงใจที่เหมาะสม ซึ่งก็เป็นผลดีแก่สุขภาพของ ตัวเกษตรกรเองที่ไม่ต้องสัมผัส และได้รับสารเคมีอันตรายนั้นเข้าสู่ร่างกาย ทั้งยังส่งผลดี ต่อสิ่งแวดล้อมในบริเวณที่ทำการเพาะปลูกนั้นด้วย การที่สินค้าเกษตรใดผลิตได้ มาตรฐานตามที่กำหนดไว้ โดยผ่านการรับรองคุณภาพก็จะมีเครื่องหมายรับรองว่าสินค้า เกษตรนี้ เป็นสินค้าเกษตรที่ปลอดภัย ได้คุณภาพตรงตามมาตรฐาน โดยมีการกำหนดให้ ใช้สัญลักษณ์ Q เป็นสัญลักษณ์ที่เป็นการบ่งบอกถึงสินค้าเกษตรนั้นมีมาตรฐานตามที่ กำหนดไม่ว่าเป็นเรื่องสารพิษตกค้างหรือเรื่องของเกษตรอินทรีย์ ผู้บริโภคสามารถเลือก ที่จะบริโภคสินค้าที่ปลอดภัยได้ อันเป็นการเพิ่มยอดการจำหน่ายให้กับเกษตรกร เพราะ ในปัจจุบันผู้บริโภคได้ให้ความสำคัญกับการบริโภคสินค้าที่ปลอดภัย เนื่องจากอาหาร ที่ปลอดภัยย่อมต้องส่งผลดีต่อสุขภาพ อนามัย ของผู้ที่บริโภคนั้น ผู้บริโภคจึงนิยม บริโภคสินค้าเกษตรที่มีความปลอดภัย มีคุณภาพ เมื่อการจำหน่ายสินค้าของเกษตรกร ได้รับความนิยมนมากขึ้น เกษตรกรก็จะมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของ เกษตรกรได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้นได้ เป็นต้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายนี้หากใช้บังคับได้ อย่างสมบูรณ์แล้ว ก็จะเป็นประโยชน์กับทั้งผู้บริโภค เกษตรกร และสิ่งแวดล้อมด้วย

อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 นี้ ยังมี ข้อบกพร่องอยู่บางประการ ในการที่จะพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรให้ปลอดภัย จากสารพิษ คือ

1) ปัญหาเกี่ยวกับคำจำกัดความของผู้ผลิต

พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 มาตรา 3 นั้นไม่ได้บัญญัติความหมายของผู้ผลิตให้รวมถึงผู้ว่าจ้างด้วย ซึ่งในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรไม่ว่าจะเป็นมาตรฐานบังคับหรือมาตรฐานทั่วไป จะต้องมีการรับผิดชอบปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนด และหากมีการกำหนดสินค้าเกษตรชนิดใดต้องอยู่ภายใต้มาตรฐานบังคับ ผู้ผลิตสินค้าเกษตรต้องดำเนินการจดทะเบียน และต้องได้รับการตรวจสอบคุณภาพของสินค้าเกษตรชนิดนั้นว่าตรงตามมาตรฐานบังคับที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ และยังคงตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอว่าสินค้าได้ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้หรือไม่ รวมทั้งผู้ที่สมัครใจเข้าสู่มาตรฐานทั่วไปด้วย หากผู้ผลิตไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ผู้ผลิตก็ต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดไว้ ซึ่งก็มีตั้งแต่โทษปรับไปจนถึงโทษจำคุก แม้ว่าผู้ผลิตซึ่งเป็นเกษตรกรจะได้รับคำสั่งจากผู้ว่าจ้างซึ่งเป็นนักธุรกิจให้ผลิตสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ผู้ว่าจ้างก็ไม่ต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ แต่คนที่ต้องรับโทษคือเกษตรกรผู้รับจ้างผลิตสินค้าเกษตรชนิดนั้น

2) ปัญหาเกี่ยวกับการติดฉลากมาตรฐานสินค้าเกษตร

การใช้สัญลักษณ์ Q เพื่อแสดงให้เห็นปรากฏว่าสินค้าเกษตรนี้ได้มาตรฐานตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 มาตรา 54 วรรคสองว่าให้กำหนดโดยกฎกระทรวง จึงได้มีกฎกระทรวงเกษตร และสหกรณ์เรื่องกำหนดลักษณะของเครื่องหมาย การใช้เครื่องหมาย และการแสดงเครื่องหมายรับรองมาตรฐานกับสินค้าเกษตร พ.ศ. 2553 ประกาศเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2553 ซึ่งไม่ครอบคลุมถึงฉลากสินค้าเกษตรที่เกิดจากการดัดแปลงทางพันธุกรรม (GMOs) เนื่องจาก GMOs คือผลผลิตที่เกิดจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ด้านเทคโนโลยีชีวภาพ และชีววิทยาระดับโมเลกุล (Molecular Biology) โดยเฉพาะพันธุวิศวกรรมศาสตร์ที่ได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว มีทั้งส่วนที่เป็นข้อดี และส่วนที่เป็นข้อเสีย เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคสหภาพยุโรป (EU) ได้ออกกฎระเบียบที่ EC 1139/98 ให้ติดฉลากสินค้า GMOs ที่

สามารถตรวจพบได้ เช่น ผลิตภัณฑ์ถั่วเหลือง เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว และอาหารอื่น ๆ ที่มี ส่วนประกอบจากพืช GMOs เป็นต้น²

อีกทั้งปัญหาเกี่ยวกับฉลากมาตรฐานสินค้าเกษตรในการระบุแหล่งที่มาของ สินค้าเกษตร ซึ่งสินค้าเกษตรที่ได้เครื่องหมายรับรองมาตรฐานสินค้าเกษตรตาม มาตรฐานบังคับหรือมาตรฐานทั่วไป ระบุแต่เพียงตัวเลข 20 หลัก และรหัสของผู้ผลิต ก็มีใช้สถานที่เพาะปลูกสินค้านั้น ถ้าหากต้องการจะทราบแหล่งที่มาจะต้องไป ค้นหาข้อมูลในการจดทะเบียนเอาเอง ซึ่งสถานที่ผลิตสินค้านั้นมีความสำคัญ ในการบ่งบอกถึงคุณภาพที่เป็นเอกลักษณ์ของสินค้าเกษตรชนิดนั้นได้ เช่น ส้มบางมด ทุเรียนเมืองนนท์ เป็นต้น อันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค และยังเป็นความช่วยเหลือ เกษตรกรที่ผลิตสินค้าเกษตรที่ได้มาตรฐานอันเป็นการขยายตลาดให้กับเกษตรกร

3) ปัญหาการกำหนดค่าปริมาณสูงสุดของสารพิษตกค้าง

การกำหนดค่าปริมาณสูงสุดของสารพิษตกค้างนั้นมีความสำคัญต่อความ ปลอดภัยของผู้บริโภคเป็นอย่างมากซึ่งได้มีการกำหนดค่าดังกล่าวไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 โดยประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 163) พ.ศ. 2538 เรื่อง อาหารที่มีสารพิษ ตกค้าง

เมื่อมีการออกพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 ก็ได้นำ ค่าปริมาณสูงสุดของสารพิษตกค้างดังกล่าวมากำหนดเป็นมาตรฐานทั่วไปตามมาตรา 54 ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยกำหนดเป็นประกาศกระทรวงเกษตร และสหกรณ์ เรื่องสารพิษตกค้าง ปริมาณสารพิษตกค้างสูงสุด โดยมีได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ค่าปริมาณสารพิษตกค้างให้มีความปลอดภัยกับผู้บริโภคเพิ่มมากขึ้น และเป็นเพียงการ กำหนดมาตรฐานเอาไว้เพื่อให้ผู้ที่ผลิตสินค้าเกษตร ผู้นำเข้า หรือผู้ส่งออก จะปฏิบัติตาม หรือไม่ได้ ทั้งจำนวนสารเคมีตกค้างยังมีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับของต่างประเทศ ทั้งยังไม่มีข้อกำหนดให้ต้องแก้ไขปรับปรุงทุกปีดังเช่นหลักเกณฑ์ขององค์การมาตรฐาน อาหารระหว่างประเทศด้วย ซึ่งมาตรการบังคับเกี่ยวกับการกำหนดค่าปริมาณสูงสุดของ สารพิษตกค้างเป็นจุดเริ่มต้นของการนำไปสู่การพัฒนาให้สินค้าเกษตรไม่ใช่สารเคมี

²สถาบันอาหาร, เรื่องเดียวกัน, หน้า 3.

ในการผลิต เช่น การทำการเกษตรแบบเกษตรอินทรีย์ ซึ่งรัฐต้องมีมาตรการส่งเสริมให้ชัดเจน และแตกต่าง ทำให้เกิดแรงจูงใจให้ผู้ผลิตสินค้าเกษตรหันมาทำเกษตรอินทรีย์ให้เพิ่มมากขึ้น

4) ปัญหาการควบคุมตรวจสอบมาตรฐานสินค้าเกษตรของพนักงานเจ้าหน้าที่พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 นี้ได้ขาดการบัญญัติถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจสอบมาตรฐานสินค้าเกษตรที่ได้ผ่านการรับรองจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง และบริษัทเอกชนที่ได้อนุญาตให้เป็นผู้รับรองมาตรฐานซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้จะต้องได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร และสหกรณ์ โดยแต่งตั้งจากราชการในกระทรวงเกษตร และสหกรณ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ได้กำหนดถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนไว้ ทั้งการตรวจสอบการทำงานของทั้งภาครัฐ และเอกชนจะทำได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องมีภาคประชาชนเข้ามาร่วมตรวจสอบด้วย เพราะลำพังเพียงเจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายเดียวไม่อาจควบคุมดูแลมาตรฐานของสินค้าเกษตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะเป็นการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรให้ปลอดภัยจากสารพิษได้ทั้งระบบ

5) ปัญหาเกี่ยวกับอัตราค่าธรรมเนียมของเกษตรกรรายย่อยในการเข้าสู่มาตรฐานสินค้าเกษตร

การที่เกษตรกรจะเข้ามาสู่มาตรฐานสินค้าเกษตรที่กำหนดไว้นั้นจะต้องมีค่าใช้จ่ายในการเข้าสู่มาตรฐานทั้งในการยื่นคำขอจดทะเบียน กระบวนการตรวจสอบสถานที่ผลิต และผลผลิตที่ได้ โดยในบัญชีแนบท้ายพระราชบัญญัติได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในคำขอจดทะเบียนเป็นเงิน 10,000 บาทนั้นเป็นจำนวนที่มากเกินไป ทั้งเมื่อได้เครื่องหมายมาตรฐานแล้วก็ยังต้องดำเนินการต่อไปอนุญาตอีกทุก ๆ สามปี ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในปริมาณที่มากพอสมควรเมื่อเทียบกับรายได้ของเกษตรกรรายย่อย ซึ่งขัดกับวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ที่ต้องการคุ้มครองผู้บริโภค และส่งเสริมให้เกษตรกรหันมาผลิตสินค้าเกษตรให้ได้ตามมาตรฐานที่กำหนด และเมื่อเกษตรกรรายย่อยได้ผ่านการรับรองมาตรฐานสินค้าเกษตรแล้วจะมีสิ่งใดมารับประกันได้ว่าเกษตรกรจะมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการจำหน่ายสินค้าเกษตรนั้น ทั้งปัญหากระบวนการผลิตที่ต้องใช้

ความรู้ และเงินลงทุน ปัญหาเกี่ยวกับสถานที่จำหน่าย ใครจะเป็นผู้จัดจำหน่าย หากเกษตรกรรายย่อยหันมาผลิตสินค้าเกษตรให้เป็นไปตามมาตรฐานกันมากขึ้น รัฐจะต้องเข้ามาช่วยเหลือหรือไม่ จะคุ้มกับการลงทุนหรือไม่

ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงต้องการทราบว่า มีมาตรการทางกฎหมายใดจะพัฒนา มาตรฐานสินค้าเกษตรให้ปลอดจากสารพิษหรือไม่ นอกจากนั้นยังต้องการทราบว่า การพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับมาตรฐานสินค้าเกษตรให้ปลอดจากสารพิษเป็นไปตามแนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการพัฒนากฎหมายหรือไม่ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากฎหมาย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ และเป็นผลดีแก่ผู้บริโภคสินค้า และเกษตรกรผู้ผลิตสินค้า เกษตรนั้นด้วย

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด เกี่ยวกับการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรให้ ปลอดจากสารพิษ

2.2 เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรให้ ปลอดจากสารพิษ

2.3 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรให้ ปลอดจากสารพิษ

2.4 เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในการพัฒนามาตรฐาน สินค้าให้ปลอดจากสารพิษ

3. สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 บัญญัติขึ้นเพื่อทำให้สินค้า เกษตรของประเทศไทยมีคุณภาพ ได้มาตรฐานปลอดจากสารพิษ อันจะส่งผลให้สินค้า เกษตรของไทยได้รับการยอมรับจากทั้งผู้บริโภคในประเทศ และต่างประเทศ ทั้งยังเป็น การช่วยเกษตรกรให้มีรายได้เพิ่มขึ้นจากการได้จำหน่ายสินค้าเกษตรที่ดี มีคุณภาพ แต่

พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่อาจควบคุม และส่งเสริมให้สินค้าเกษตรปลอดจากสารพิษ ตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ดังนั้น จึงจำเป็นต้องแก้ไข ปรับปรุง กฎหมายมาตรฐาน สินค้าเกษตรเพื่อให้เกิดการพัฒนาอันจะส่งผลให้สินค้าเกษตรปลอดจากสารพิษ

4. ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษายทบัญญัติของกฎหมายรวมทั้งกฎ ระเบียบ ประกาศต่าง ๆ และปัญหา ที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรให้ ปลอดจากสารพิษ ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 ตลอดจนศึกษา แนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มาศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบ และมุ่งหามาตรการทาง กฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

5. วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้า และ วิเคราะห์ข้อมูลจากตัวบทกฎหมาย และบทบัญญัติกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการวาง มาตรการทางกฎหมาย กฎ กฏกระทรวง และประกาศกระทรวงที่ออกตามความใน กฎหมาย ตลอดจนตำรา และเอกสารทางวิชาการต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบถึงความเป็นมา แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตร ให้ปลอดจากสารพิษ

6.2 ทำให้ทราบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรให้ ปลอดจากสารพิษ

6.3 ทำให้ทราบปัญหาทางกฎหมายในการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรให้ ปลอดจากสารพิษ

6.4 ทำให้ทราบแนวทางการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในการพัฒนามาตรฐาน
สินค้าเกษตรให้ปลอดจากสารพิษ